

Akinek van

PUBLICISZTIKA - ELSŐ OLDAL - LXIV. évfolyam, 30. szám, 2020. július 24.

Győzelem győzelem hátán, vezérünk az ellenséget legyőzte, megalázta, sarokba térdepeltette, persze nem haragból, hanem mondhatni atyailag. Az a lényeg, hogy a tönkrevert birodalom képes legyen a hadisarcot rendben átutalni, másfelől pedig ő mégiscsak keresztény lovag, aki a csaták zajában is a felebaráti szeretet parancsát követi. Meglepő viszont, hogy eközben a másik oldalon is lobognak a zászlók és durrognak a pezsgősüvegek, annyi különbséggel, hogy ott egy olyan fogalmat ünnepelnek – megegyezés –, amely a mi vezérünknek igazából semmit se mond. Ő nem egyezkedik, nem tárgyal, nem keres kompromisszumot, hanem csatákat vív és fényes győzelmeket arat.

További különbség, hogy a belga, a francia és a holland fickó, valamint a porosz néember Európát magasztalja („*We did it! Europe is strong. Europe is united!*”), vezérünk pedig önmagát, viszont ő ezt komolyan is gondolja, a többieket illetően azonban lehetnek kételyeink. Hogy messzire ne menjünk, lásd a fentebb idézett lózungot, amely Charles Michel (a belga fickó) ajkát a megállapodást követő percekben hagyta el. Nagyon kimerültnek kell lenni ahhoz, hogy egy értelmes ember ilyesmire ragadtassa magát, de hát most adottak voltak a feltételek. Merkel viszont relatíve pihent állapotban jelentette ki, hogy a Magyarország ellen folyó, 7-es cikkely szerinti eljárást még Németország soros elnöksége alatt lezárják, nota bene éppen ez volt vezérünk egyik feltétele, amely ha nem teljesül, akkor igazán megharagszik.